

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 163/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. K., M., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžp 9/2011 z 19. apríla 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2012 doručená sťažnosť Ing. Ľ. K., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v sp. zn. 8 Sžp 9/2011 z 19. apríla 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania rozhodnutia mesta M. (ďalej len „žalovaný“) č. 2007/54104-Mo zo 7. marca 2008 o povolení užívania stavby SO 312 Komunikácie a spevnené plochy v rámci stavby „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M.“ na ulici... v M. ležiacej na parcele č. 1234/1, 1234/16, 1234/17, 1234/21, 1234/26 a 1165/5 v katastrálnom území M. pre stavebníka Z., s. r. o., ako aj rozhodnutia žalovaného č. 2008/2381-Pe z 28. marca 2008 o povolení užívania stavby „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. – 3. stavba“ zrealizovanej na pozemku – parcele č. 1234/1, katastrálne územie M., na návrh stavebníka Z., s. r. o. (ďalej len „rozhodnutia o povolení užívania stavby“).

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 S 53/2008 z 2. marca 2011 zastavil konanie podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s odôvodnením, že sťažovateľ nie je subjektom, ktorému prislúcha postavenie účastníka správneho konania v zmysle § 250 ods. 2 OSP, a preto nemôže byť ani procesne legitimovanou osobou na podanie žaloby v danej veci. Krajský súd taktiež uviedol, že sťažovateľ nie je „opomenutým“ účastníkom v zmysle § 250b ods. 2 OSP.

Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sžp 9/2011 z 19. apríla 2012 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ nesúhlasí so závermi všeobecných súdov vyjadrenými v ich rozhodnutiach. Rozhodnutia všeobecných súdov považuje za nepreskúmateľné a založené na nesprávnom právnom posúdení. Podľa názoru sťažovateľa „vo výklade ustanovenia

§ 78 ods. 1 Stavebného zákona na konkrétny prípad v rozhodnutí súdov absentuje ústavnoprávny rozmer ochrany základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj ochrany vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu“.

Sťažovateľ tvrdí, že všeobecné súdy mu nedali úplnú zrozumiteľnú odpoveď na základnú otázku, prečo stavebné konania vedené ako „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum, 3. stavba a S.O. 402.2 úprava nadradeného dopravného systému 2. stavba, 3. Stavba a SO.312 Komunikácie a spevnené plochy“ nemožno považovať za jednu stavbu, a to napriek tomu, že stavebník aj stavebný orgán ich za jednu stavbu považujú, v oboch stavebných konaniach vystupuje ten istý stavebník Z., s. r. o., stavebné konania časovo vzájomne súvisia a funkčne na seba nadväzujú a „stavebné povolenie na stavbu SO 402.2 a jej zmena boli samostatne vydané len z dôvodu špeciálne vymedzenej právomoci Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie podľa § 120 stavebného zákona“.

Sťažovateľ tiež poukazuje na skutočnosť, že «Zo záhlavia stavebného povolenia na stavbu „3. stavba“ je pritom zrejmé, že sa jedná o stavbu s inžinierskymi sieťami i na pozemku 1165/5. Z predloženého geometrického plánu sťažovateľom pritom vyplýva, že sa jedná o parcelu registra C pod č. 1165/5, ktorá vlastnícky evidovaná nie je (bez LV), a tá je súčasťou parcel registra E pod č. 2706 a 2708, vlastníctvo ktorých na LV 263 patrí sťažovateľovi.».

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd «svoj prístup pri rozhodovaní vo veci založil na čisto formalistickom výklade, keď dogmaticky vychádzal z textu ustanovenia § 78 ods. 1 Stavebného zákona tvrdiac, že obe stavby „SO 402.2“ i 3. Stavba“ sú samostatné konania a neprihliadol na konkrétne okolnosti daného prípadu» – časové a funkčné nadväznosti, osoba stavebníka. Sťažovateľ poukazuje na to, že ako vlastník pozemkov registra E č. 2706, 2708 a 2691 má byť účastníkom namietaného kolaudačného konania, keďže práve z dôvodu vlastníctva týchto pozemkov mal byť aj účastníkom stavebného konania

pred Obvodným úradom pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v M. (ďalej len „obvodný úrad“), ktoré vyústilo do rozhodnutia č. 2007/00072 z 5. marca 2007. *„Práve toto rozhodnutie bolo právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 6 S 154/2007 zrušené z dôvodu, že v ňom stavebný úrad nepriznal sťažovateľovi ako vlastníkovi pozemku postavenie účastníka stavebného konania.“*

Na parcelách vo vlastníctve sťažovateľa je vybudovaný kruhový objazd, chodníky a podzemné a nadzemné sieťové rozvody k stavbe. Sťažovateľovi ako vlastníkovi pozemku zastavaného inžinierskymi sieťami k stavbe stavebníka bol zamedzený prístup k stavebnému úradu a bolo mu znemožnené poukázať na mnohé technické a právne nedostatky stavby *„Kultúrno-spoločenské nákupné centrum M. – 3. stavba“*.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva Ing. L. K., bytom v M..., podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v uznesení najvyššieho súdu z 19. 4. 2012, sp. zn. 8 Sžp 9/2011 porušené boli.

Ústavný súd SR ruší uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. 4. 2012, sp. zn. 8 Sžp 9/2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ing. L. K. Ústavný súd SR priznáva náhradu trov konania.“

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti sudkyňa Ľudmila Gajdošíková, ktorá je členkou IV. senátu ústavného súdu, ktorému bola vec pridelená podľa platného rozvrhu práce, oznámila podľa § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) dôvody svojho (prípadného) vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa, súvisiace s jej pomerom k právnomu zástupcovi sťažovateľa (kolegiálny vzťah, pozn.). Na tomto základe ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 122/2013

z 20. februára 2013 rozhodol, že sudkyňa Ľudmila Gajdošíková nie je vylúčená z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa § 78 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“)

účastníkmi kolaudačného konania sú stavebník, vlastník stavby, ak nie je stavebníkom a vlastník pozemku, na ktorom je stavba umiestnená.

Kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tom, že v prípade stavieb Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. – 3. stavba a SO 312 Komunikácie a spevnené plochy v rámci stavby Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. a stavby SO 402.2 úprava nadradeného dopravného systému, 2. stavba, 3. stavba, ide o jednu stavbu, ktorá má jedného stavebníka, stavebné konania časovo vzájomne súvisia a funkčne na seba nadväzujú. Keďže sťažovateľ bol účastníkom stavebného konania týkajúceho sa stavby SO 402.2 úprava nadradeného dopravného systému (ako vlastník parcely č. 2691), ktorú je potrebné podľa jeho názoru považovať za súčasť stavby Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M.– 3. stavba a SO 312 Komunikácie a spevnené plochy a stavby, mal byť účastníkom kolaudačného konania súvisiaceho s týmito stavbami.

V namietanom uznesení najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«V správnom súdnictve (piata časť O. s. p.) je okruh účastníkov konania vždy vymedzený zákonom. V konaniach o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. je okruh účastníkov vymedzený § 250 O. s. p., podľa ktorého sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný (§ 250 ods. 1 veta prvá O. s. p.). Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. je na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu aktívne legitimovaná fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

V danom prípade žalobca v odvolaní namietal, že mu prislúcha postavenie účastníka kolaudačného konania a tým i postavenie aktívne legitimovaného účastníka tohto konania, nakoľko stavby „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M., 3. stavba“, „SO 402.2 Úprava nadradeného dopravného systému 2. stavba, 3. stavby“ a „SO 312 Komunikácie a spevnené plochy v rámci stavby Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M.“ je potrebné považovať ako jednu stavbu, keďže vo všetkých stavebných konaniach vystupuje jeden stavebník a stavebné práce smerovali k výstavbe nákupného komplexu označovaného ako „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M.“ alebo „Kultúrno-spoločenské

a nákupné centrum M., Obchodné centrum II“, ktorého súčasťou boli i prístupové komunikácie – cesty, chodníky a parkoviská. V nadväznosti na uvedené namietal, že pozemky EKN č. 2691, 2706, 2708 k. ú. M., ktoré sú vo vlastníctve žalobcu, boli zastavané bez jeho súhlasu. S ohľadom na tieto skutočnosti považoval záver Krajského súdu v Košiciach o tom, že žalobca nie je účastníkom správneho konania za nesprávny a v rozpore so zákonom.

... Ak súd zistí, že žalobca nebol osobne ukrátený rozhodnutím správneho orgánu na svojich právach, nebol oprávnený ani na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia. Z tohto dôvodu súd uznesením podľa § 250d ods. 3 O. s. p. konanie zastaví.

V predmetnej právnej veci bolo úlohou súdu prvého stupňa v prvom rade skúmať, či je splnená podmienka aktívnej legitímácie na strane žalobcu, t. j. v zmysle § 247 ods. 1, resp. § 250 ods. 1, 2 O. s. p. Z ustanovenia § 250 ods. 2 veta prvá O. s. p. vyplýva, že žalobcom je ten, kto bol účastníkom správneho konania, ktorého zákonnosť postupu a rozhodnutia v ňom vydanom sa preskúmava. Aby súd správne posúdil, či žalobca má byť účastníkom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2007/54104-Mo zo dňa 7. marca 2008 a rozhodnutia žalovaného č. 2008/2381-Pe zo dňa 28. marca 2008 alebo nemá, musel skúmať, či bol, resp. mal byť účastníkom preskúmaného správneho konania.

Predmetom preskúmania v tomto konaní sú rozhodnutia žalovaného, ktorými bolo rozhodnuté o povolení užívania stavby SO 312 Komunikácie a spevnené plochy v rámci stavby „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M.“ na Ul... v M. na pozemkoch 1234/1, 1234/16, 1234/17, 1234/21, 1234/26 a 1165/5 katastrálne územie M. pre stavebníka Z., s. r. o. a stavby „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. – 3. stavba“ na pozemku 1234/1 katastrálne územie M. pre stavebníka Z., s. r. o.

Kolaudačné konanie vykonáva stavebný úrad, pričom toto konanie je upravené v § 76 a nasl. stavebného zákona.

Podľa § 78 ods. 1 stavebného zákona účastníkmi kolaudačného konania sú stavebník, vlastník stavby, ak nie je stavebníkom a vlastník pozemku, na ktorom je stavba umiestnená.

Žalobca nemôže byť podľa citovaného zákonného vymedzenia účastníkom kolaudačného konania, nakoľko nie je ani jedným z taxatívne vymenovaných subjektov.

*Vzhľadom na skutočnosť, že pojem účastníka konania definuje tak stavebný zákon, ako aj správny poriadok, ktorý je všeobecným predpisom o správnom konaní, je potrebné postupovať podľa interpretačného pravidla, ktoré určí, ktorá právna norma sa má na konkrétny prípad použiť. V právnej teórii platí vo vzťahu všeobecných a osobitných právnych noriem derogačné pravidlo *lex specialis derogat legi generali* (špeciálny zákon ruší generálny zákon), pričom aplikáciou tohto pravidla v prejednávacom prípade možno dospieť k rovnakému záveru ako dospel správny orgán, že na posúdenie účastníctva žalobcu v kolaudačnom konaní bolo potrebné postupovať podľa § 78 ods. 1 stavebného zákona, ktorý je v kolaudačnom konaní zákonom špeciálnym vo vzťahu k všeobecnému predpisu o správnom konaní – správneho poriadku.*

Bez ohľadu na všeobecne platné pravidlo pri aplikácii právnych noriem, v danom prípade je otázka aplikácie vyššie uvedených právnych predpisov výslovne zodpovedaná v § 140 stavebného zákona, podľa ktorého ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. Z tohto zákonného ustanovenia je bez pochyb zrejmé, že na konanie vedené podľa stavebného zákona sa použijú pravidlá ustanovené správneho poriadkom len vtedy, ak sám stavebný zákon neupravuje konkrétnu situáciu, resp. právnu otázku, inak. Vzhľadom na to, že stavebný zákon výslovne pomenúva účastníkov kolaudačného konania, je preto v danej veci vylúčená aplikácia ustanovenia § 14 správneho poriadku, v ktorom je všeobecne vymedzený okruh účastníkov správneho konania. Vzhľadom na odlišné špecifiká sú jednotlivé druhy správnych procesov upravené osobitnými právnymi aktmi. Správny poriadok ako všeobecný predpis o správnom konaní má subsidiárne použitie, ak konkrétne konanie v štátnej správe je upravené samostatným právnym aktom, osobitným zákonom. Účastníkmi kolaudačného konania sú stavebník, vlastník stavby, ak nie je stavebníkom a vlastník pozemku, na ktorom je stavba umiestnená. Kolaudačné konanie, o ktoré ide v prejednávacom prípade, je jedným z konaní, ktoré sú upravené stavebným zákonom, predmetom úpravy ktorého je rozsiahla problematika usporiadania územných celkov, povoľovania konkrétnych stavieb a ich kolaudácie, stavebného dohľadu, či vyvlastňovania.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď nekonal so žalobcom ako s účastníkom kolaudačného konania, keďže tento nebol ani jedným z taxatívne vymedzených účastníkov kolaudačného konania podľa § 78 ods. 1 stavebného zákona, t. j. nebol ani stavebníkom, ani vlastníkom stavby, ani vlastníkom pozemku, na ktorom je stavba umiestnená. Žalobca chcel postavenie účastníka kolaudačného konania odôvodniť tvrdením, že stavby Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M., 3. stavba a SO 312, Komunikácia a spevnené plochy je potrebné vnímať ako jednu stavbu, keďže vo všetkých stavebných konaniach vystupuje jeden stavebník a stavebné práce smerovali k výstavbe nákupného komplexu označovaného ako „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M.“ alebo „Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M., Obchodné centrum II“, ktorého súčasťou boli i prístupové komunikácie – cesty, chodníky a parkoviská, súčasne zdôrazňujúc, že žalobca má vlastnícke právo k parcele EKN č. 2691, teda k časti nehnuteľnosti, na ktorej bola uskutočnená stavba SO 402.2. Z uvedeného však nie je možné jeho účastníctvo v konaní odvodiť, nakoľko v súvislosti s označenými stavbami boli vedené samostatné správne konania. Rovnako tak zo skutočnosti, že v týchto konaniach vystupuje jeden stavebník a jednotlivé stavby vytvárajú nákupný komplex nie je možné vyvodiť, že ide o jednu stavbu. Zároveň odvolací súd uvádza, že z projektovej dokumentácie, nachádzajúcej sa v administratívnom spise i príslušných geometrických plánov a tiež z grafických príloh, predložených žalobcom vyplýva, že na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu nie sú umiestnené vyššie špecifikované stavby, povolenie užívania ktorých bolo predmetom napadnutých rozhodnutí...»

Ústavný súd zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd

zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia dospel k záveru, že najvyšší súd v ňom ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil, prečo sťažovateľa nemožno považovať za účastníka kolaudačného konania týkajúceho sa stavieb Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. – 3. stavba a SO 312 Komunikácie a spevnené plochy v rámci stavby Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. Právny záver najvyššieho súdu vychádza z aplikácie § 78 ods. 1 stavebného zákona, v ktorom je taxatívnym spôsobom vymedzený okruh účastníkov kolaudačného konania, pričom sťažovateľ nie je ani jedným z tam uvedených subjektov (stavebník, vlastník stavby, ak nie je stavebníkom a vlastník pozemku, na ktorom je stavba umiestnená), čo sťažovateľ napokon ani netvrdí, keďže svoje postavenie účastníka konania odvodzuje od vlastníctva parcely, na ktorej je časť inej stavby, a to stavby SO 402.2 úprava nadradeného dopravného systému.

Najvyšší súd taktiež zaujal stanovisko aj k tvrdeniu sťažovateľa, podľa ktorého stavby Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. – 3. stavba a SO 312 Komunikácie a spevnené plochy v rámci stavby Kultúrno-spoločenské a nákupné centrum M. a stavby SO 402.2 úprava nadradeného dopravného systému, 2. stavba, 3. stavba treba považovať vzhľadom na všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci za jednu stavbu, pričom zdôraznil skutočnosť, že v súvislosti s každou z týchto stavieb boli vedené samostatné správne konania. Aj túto argumentáciu najvyššieho súdu ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že namietané uznesenie najvyššieho súdu je z hľadiska námietok sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať za arbitrárne.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2013